

Broers & zussen

'Ik snap dat Leon soms bezorgd is'

Angelique Manet (56), handwerkster

„Ik woon samen met mijn vriend Henk in een heel mooi huis in Den Haag, met een voor- en een achtertuin. De mensen van het Steunpunt helpen ons met sommige dingen, zoals geldzaken. Mijn zus Mariëtte helpt me ook met van alles, met kleren kopen en zo. Zij woont in de buurt, maar ze heeft het heel druk want ze heeft vier kinderen. Leon is er vooral voor de gezellige dagjes uit. We gaan samen naar musicals, daar zijn we allebei gek op. Toen hij in Londen woonde, heb ik bij hem gelogeed en hebben we *The Beauty and the Beast* gezien. Pas geleden zijn we met zijn tweeën een hele dag in de Efteling geweest. Soms laten we de hond van de burens uit.

„Leon is heel aardig, ik kan vaak met hem lachen. Toen ik in januari in Oostenrijk op wintersport was, werd daar in de buurt een James Bondfilm opgenomen. Dat vond ik ontzettend spannend. Later stuurde Leon mij voor de grap een brief van James Bond, dat ze mij zo misten op de set en dat hij mij graag nog een keer ontmoet had. Er zaten twee kaartjes bij voor de nieuwe film.

„We hebben ook weleens ruzie. Leon vindt dat ik geen wijn moet drinken omdat dat niet goed voor me is. Ik vind dat ik best één glaasje per dag kan drinken en ik wil eigenlijk niet dat hij zich ermee bemoeit. Maar nu drink ik voortaan toch maar alcoholvrije wijn.

„Ik snap wel dat Leon soms bezorgd om mij is. Als ik met de trein ergens naartoe ga, stap ik weleens bij het verkeerde station uit. Dat gebeurde ook die keer dat Henk en ik met Kerstmis bij hem in Amsterdam zouden komen. Mijn telefoon deed het niet dus hij kon me niet bereiken. En ik durf andere mensen niet goed om hulp te vragen. Gelukkig deed mijn telefoon het opeens weer, dus toen kon Leon ons komen ophalen.”

Leon Manet let goed op zijn zusje Angelique nu ze zelfstandig woont. Ze leeft niet zo gezond.

Angelique en Leon,
Den Haag 1966

Uw verhaal in deze rubriek? Mail naar broerzus@nrc.nl

'Ze is het cement van ons gezin'

Leon Manet (58), marketingadviseur

„Angelique en ik hebben dezelfde liefde voor theater en voor dieren. Als ik verdriet heb omdat de hond van de burens zijn poot gebroken heeft, is zij de enige die dat snapt. Dan vraagt ze ernaar als we elkaar bellen: 'Kwispelt hij nog?'

„Ook als kind hebben we veel plezier gehad samen. Ik denk dat ik een jaar of zeven was en zij vijf dat ik door begon te krijgen dat Angelique achter bleef in haar ontwikkeling. Ik zie haar nog staan in de huiskamer voor het raam, ze riep: 'Mo!' Dat betekende dat ze buiten wilde spelen. Rond diezelfde tijd is ze een keer van huis weggelopen, mijn ouders hebben doodsangsten uitgestaan en ik ook. Terwijl mijn vader en moeder aan het zoeken waren naar Angelique, heb ik op mijn knieën gebeden dat ze terugkwam. Ik kon weleens de pest in hebben dat ze zoveel aandacht vroeg van mijn ouders - ze was uiteraard altijd het zorgenkind - maar ik wilde haar niet missen.

„Sinds mijn ouders er niet meer zijn, houden mijn twee zussen en ik een oogje in het zeil. Angelique woont semi-zelfstandig, met hulpverleners in de buurt die zo nu en dan een kijkje komen nemen. Eigenlijk is dat iets meer dan ze aankan. Het huis schoonhouden is erg moeilijk voor haar. Ik zag laatst in de koelkast allerlei bedorven etenswaren staan, waar ze nog gewoon van at. In het algemeen leeft ze niet zo gezond, ik vind het moeilijk om te bepalen in hoeverre ik me ermee moet bemoeien. In periodes dat het niet zo goed gaat met Angelique, kan ik me weleens machteloos voelen. „Zonder de zorg voor Angelique zouden mijn zussen en ik vast en zeker minder contact hebben. Angelique weet altijd precies hoe het met iedereen gaat, en houdt ons op de hoogte van elkaars wel en wee. Ze is het cement van ons gezin.”

Brigit Kooijman